

Ljubav na prvi korak

„Želim biti balerina!“ izjavila sam uzbuđeno mami nakon što sam pogledala balet *Labuđe jezero*. Tada sam imala tek pet godina. Baletna predstava bila je u tri čina i trajala je tri sata, a ja koncentrirana na svaki pokret i balerinu u bijelome, promatrala sam njihova gipka tijela i graciozne pokrete. Na dnu pozornice svirao je orkestar, sve je bilo nekako svečano, čisto, bijelo, zanosno i posebno. Imala sam osjećaj kao da sanjam. Sjećam se da sam za taj rođendan dobila svoje prve baletne papučice. Bila sam oduševljena njima, nisam ih skidala sa sebe, čak sam i spavala u njima. Dobila sam i ružičastu suknjicu, plavi triko sa šljokicama i plastičnu baletnu šipku sa stazom na kojoj su bili iscrtani baletni pokreti noge. Mlada balerina s aparatićem za zube na DVD-u *Bella balerina*, davala je upute koje sam ja kao hipnotizirana pratila i izvodila pred našim televizorom.

Nekako s vremenom, prerasla sam svoje baletne papučice s crvenom mašnicom, a s time je i splasnula fascinacija i zanimanje za balet. Posvetila sam se školi, prijateljima i nekim drugim vrstama plesa. No, prošlog su se ljeta u Zagrebu održavale baletne radionice koje su vodili vrhunski baletni majstori. Prisjetila sam se kako sam nekoć htjela postati balerina, sjetila sam se ružičastih papučica sa crvenom mašnicom, obuzelo me veselje i odlučila sam se prijaviti. S nestrpljenjem sam čekala obuču ponovo baletne papučice, samo ovoga puta nisu imale mašnice, već tvrdo dno od gipsa i nisu bile nimalo udobne. Ušla sam u dvoranu, gdje je korepetitor svirao laganu melodiju i pripremila sam se za sat. Slijedila sam pokrete koje je profesor pokazivao i obuzeli su me oni isti osjećaji kao i onoga dana u kazalištu tijekom *Labuđeg jezera*. Osjetila sam slobodu, neopisivu slobodu, kao da nisam na zemlji, već u nekim nebeskim prostranstvima. Sklad glazbe i tijela u meni je probudio istu onu želju za čistim, bijelim i tako posebnim osjećajem zanosa slobode. „Moram biti balerina, želim živjeti balet. Stati na pozornicu i vrtjeti se na špicama!“ Osjećala sam se ispunjeno i sretno još dugo vremena. Znala sam da ovoga puta neću odustati nakon što prerastem papučice. Ne zato što mi je noga prošle godine prestala rasti, već zato što sam se „zarazila“ baletom. To je jedan poseban osjećaj koji mogu osjetiti samo kada plešem.

Ipak, da bih se kasnije u životu mogla time ozbiljnije baviti, morala bih krenuti u srednju baletnu školu, koja je, nažalost, udaljena od moje kuće. Tada bih se u potpunosti morala posvetiti baletu, što bih i voljela, ali se moji roditelji s time baš i ne slažu. Boje se da ću završiti kao i moj otac koji zbog glazbe i sviranja nije završio studij. Kasnije u životu nije mogao preživljavati samo od sviranja, pa sada mora raditi u hostelu na recepciji. Ja ipak mislim da je smisao života raditi ono što volimo jer, iako tata radi na recepciji, nije odustao od sviranja. Često u kući svira jazz i mi svi uživamo. Iz tog razloga neću ni ja odustati, plesat ću balet. Usmjerit ću se na ono što volim.

U slučaju da me za nekoliko godina vidite kako plešem istu tu labudicu zbog koje sam počela plesati, znat ćete da sam i uspjela.